

Въ лѣтна нощъ.

Лѣтна вечеръ. Задъ горитѣ
Слънцето угасна;
Край небето заблѣщука
Вечъ зорница ясна.

Но и тя се скри. Въ полето
Чуй се конски тропотъ.
Въ тишината се разнася
И дѣтински шепотъ.

Въ гриви яко заловени
Яхатъ къмъ ливади
Коняритѣ. Ехъ че радость
За сърдцата млади!

Ей конетѣ въ ширинето
Рупкатъ трѣва сочна,
А коняри—въ купъ сж сбрани:
Приказка започна.

Надалече изъ горитѣ
Огънь йощъ искрѣе,
Но и той изгасва бързо: —
Вечъ лѣсътъ нѣмѣе.

Все по-тъмно тихо става:
Замълчаватъ птици,
Салъ едва-едва блѣщукатъ
На небе звѣздици.